

[apečkoviny]

číslo 2/2012

Informačné noviny 46. ročníka súťaže umeleckej tvorivosti vysokoškolákov

AKADEMICKÝ PREŠOV

SÚŤAŽ UMELECKEJ TVORIVOSTI VYSOKOŠKOLÁKOV

23. - 27.

APRÍL 2012

46. ROČNÍK

VYSOKOŠKOLÁCI V MESTE

OZ AKADEMICKÝ PREŠOV WWW.FF.UNIPO.SK/AP
MINISTERSTVO KULTÚRY SR MINISTERSTVO ŠKOLSTVA SR
REKTORÁT PU INŠTITÚT ESTETIKY, VIED O UMENÍ A KULTUROLÓGIE
FILOZOFICKÁ FAKULTA PU

Prezentácia tvorivej dielne ŠD FF PU, Prešov: Živý nábytok

Alena Špesová

(Syntéza alternatívneho a generáčného divadla)

Živý nábytok, inscenácia, vyrastajúca z tvorivej dielne Študentského divadla FF UPJŠ Prešov /dnes FF PU Prešov/ ako alternatívna produkcia, má za sebou niekoľko dekád existencie. Jej premiéra sa uskutočnila r. 1975, pričom jej uvádzanie trvá s určitými obmenami do dnešných čias, čím dáva jasne najavo svoju hodnotu v divadelnom umení alternatívnej produkcie. Práve vďaka svojej dlhoročnej životnosti, počas ktorej sa dedí hercami z generácie na generáciu, jej právom patrí pomenovanie inscenácia generáčného divadla.

Táto inscenácia sa zrodila v kolíske chudobného divadla, ktoré nemá k dispozícii žiadnu scénu či kulisy, a tak je odkázané iba na svoj vlastný výraz, ktorým sa snaží upútať divákovu pozornosť. Odohráva sa na pôde niekdajšej tanečnej miestnosti, ktorá sa príchodom študentov, zaujímavých sa o divadlo, zmenila na skúšobnú miestnosť školského divadla, kde herci-amatéri predvádzajú svoje schopnosti.

Nosnou zložkou inscenácie je fyzická dispozícia hercov, ktorí svojimi pohybmi „uvádzajú do života“ neživý nábytok spojením pohybovej, výrazovej a jazykovej zložky. Týmto spôsobom sa zvyrazňuje herecká kolektivitа, v ktorej herci tvoria zohratý celok, kde sa odhaľuje ich typológia. Účinkovanie v takýchto divadelných produkciách má priaznivý vplyv na výchovu hercov-amatérov, z ktorých sa postupne stávajú výrazné individuality.

Ide o alternatívne, expresívne a fyzicky náročné divadelné predstavenie, založené na predvážaní multifunkčnosti vybraných kusov nábytku jednotlivým hercom. Táto zvláštna personifikácia kusov nábytku v prenesenom slova zmysle, je vizuálnym lákadlom pre divácke publikum, v ktorom vyvoláva minimálne pocity záujmu o sledovanie predvážanej inscenácie.

Ako každá profesionálna či amatérska divadelná produkcia, podstúpila inscenácia Živý nábytok modernizáciu v rámci fabulačného pôdorysu pôvodnej predlohy naštudovanej Lenkou Papugovou, absolventkou FF PU, v súčasnosti externou doktorandkou na FF PU v Prešove.

V inscenácii však nejde len o zaujímavé predvedenie niektorých častí domového nábytku živým hercom, vytvárajúce úsmevné a vtipné situácie, ale o niečo dôležitejšie a zásadnejšie. Ako všetky divadelné inscenácie, aj táto, nesie v sebe hlbší zmysel, tvorený na základe symboliky a metafory.

Inscenácia Živý nábytok sa svojou ideovou myšlienkou radí medzi hodnotné inscenácie vytvorené študentským amatérskym súborom, ktorému neprofesionalita nijako neuberá na kvalite!

PROGRAM

AKADEMICKÉHO PREŠOVA 2012

ŠTVRTOK 26. 04. 2012

10. – 00 hod.

UNIVERZITA LITERATÚRY/DIVADLA:
Prof. PhDr. Ján Zambor, CSc.: Zvukové tvarovanie poézie **UK PU**

12. 00 hod. – 14. 00 hod.

UNIVERZITA LITERATÚRY/DIVADLA:
Beseda s umelcami slovenskej kultúry (Milka Zimková) **UK PU**

15.30hod – 16.30hod.

Malá scéna FF PU – MŠ UK
Bratislava – Marek Winkler: Mono **MS DAD/skúšobňa**

17. 00 hod. - 17. 45 hod.

MoDRé DiVaDLo_ Bosorka (na motívy hry A. Müllera: Skúška ohňom) **VS DAD**

18.00 hod.- 19. 00 hod.

Divadlo Neon Košice – Zuzana Dovičáková: C' est la vie **MS DAD**
19.00 hod.- 20. 15 hod.

Divadlo BÚ, Košice – J. Glowacki:

Antigona v New Yourku **VS DAD**

20.45 hod.- 22.00 hod.

Teatr KTO (Krakow) – Jose Saramago: Slepci (podľa románu Mesto slepcov), plenérové vystúpenie **priestor pred DJZ**

PIATOK 27. 04. 2012

10. 00 hod. – 12. 00 hod.

UNIVERZITA DIVADLA/LITERATÚRY:
Vyhodnotenie vlastnej literárnej tvorby **zasadačka dekana**

12. 00 hod. – 13. 30 hod.

UNIVERZITA DIVADLA/LITERATÚRY:
Prezentácia Dejín slovenskej drámy 20. storočia, Kontexty alternatívneho

divadla IV., Reflexia divadla Divadlo reflexie: moderuje Ján Šimko (Seminár IV.), Beseda so súčasným slovenským spisovateľom Michalom Habajom: moderuje doc. PhDr.

Marta Součková **UK PU**

14. 00 hod. – 14. 45 hod.

Prezentácie tvorivých dielní 3. **skúšobňa ŠD FF PU**

15. 00 hod. – 15. 30 hod.

Divadlo odzadu, Stará Ľubovňa – Marika Smoroňová: Mucha **MS DAD**

16. 00 hod. – 16. 45 hod.
Milka Zimková: Monodráma **MS DAD**

17.00 hod.

Slávnostné odovzdávanie cien **VS DAD**

17. 45 – 18. 45 hod.

MESTSKÉ DIVADLO ŽILINA – Ingmar Villqist: Taká fajn baba ako ty **VS DAD**

19. 00 hod.

Bílé divadlo Ostrava: Z tohto obrazu už nikdy neodejdu **pred Konkatedrálou Sv. Mikuláša**

VS DAD - Veľká scéna Divadla Alexandra Duchnoviča **MS DAD** - Malá scéna Divadla Alexandra Duchnoviča **DJZ** - Divadlo Jonáša Záborského

Experimentálna sála DJZ - hlavná budova DJZ **PKO** – Park kultúry a oddychu Prešov **Kino Scala** - oproti hlavnej Pošte **UK PU** – Univerzitná knižnica PU Prešov **Skúšobňa ŠD FF PU** - Starý internát PU, suterén

REFLEXIE AP: NEDEĽA 22.APRÍLA

K. Horák: Džura

Prezentácia troch tvorivých dielní ŠD FF PU: Živý nábytok, Džura, Elementaristika

ŠD FF PU prezentovalo výsledky troch svojich produkcií, ktoré vznikli ako súčasť tvorivej dielne Kontinuálny remake, ktorý umelecky viedli dve členky ŠD FF PU Mgr. L. Papugová a Bc. D. Dunčková (nedeľa 22.apríla 2012, „zahrievacie kolo AP“) – úplne nové obsadenie, nové tváre v súbore, za krátky čas sa podarilo L. Papugovej (s pomocou D. Dunčkovej) sformovať invenčný perspektívny kolektív (súhra partnerov, výborné herecké výkony, zvládnutý temporytmus predstavenia).

Prezentácia tvorivej dielne ŠD FF PU, Prešov: Elementaristika (autenticky perom režiséra a hereckého kolektívu)

Účinkovali: Zuzana Belasová, Veronika Olexová, Tereza Kaščáková, Barbora Repková, Diana Dunčková, Dominika Hvizdošová, Dominika Pomajdíkova, Ján Jendrichovský, Janka Štuková, Miroslav

Šalap, Peter Gustáv Hrbatý, Richard Pazera

REŽISÉR

- Je to pre mňa obrovský citovo-divadelný návrat do roku 1981, kedy mala Elementaristika premiéru, ktorej úvodnú časť som mala tú česť so študentmi ŠD FF PU v rámci tvorivej dielne predstaviť

- Táto inscenácia patrí do kategórie divadla poézie, ktoré vypovedá o vzniku, o vývoji človeka cez prizmu základných divadelných výrazových prostriedkov

ŠTUDENTI ŠD FF PU

- „JEDEN ZA VŠETKÝCH, VŠETCI ZA JEDNÉHO“ – aj táto veta vystihuje toto predstavenie

- Skupina hercov musí byť maximálne sústredená a cítiť jeden druhého

- Práca na Elementaristike nám priniesla množstvo skúseností, ako napr. prácu s hlasom a s jeho aspektami,

napr. farbou, silou, výškou, artikuláciou

- ELEMENTARISTIKA je dobrou školu pre každého herca, pretože sa naučí adekvátne vnímať okolie, kolektív a seba samého

- Postupné spoznávanie prvkov divadla sa ukazuje v úžasnej paralele so zrodom ľudstva,

- Človek pochopí až pri podrobnom štúdiu tejto inscenácie jej zmysel

- Práca s režisérom nás naučila ešte okrem iného: „Mal by som sa oženit!“ (I. BARLA – INTERPRETÁCIA DIVADLA)

Prezentácia tvorivej dielne ŠD FF PU: Džura

Hrali: Zuzana Belasová, Veronika Olexová, Tereza Kaščáková, Barbora Repková, Diana Dunčková, Dominika Hvizdošová, Dominika Pomajdíkova, Ján Jendrichovský, Janka Štuková, Miroslav Šalap, Peter Gustáv Hrbatý, Richard Pazera

- Je taktiež o kolektívnom cítení

- Dôležité je, aby protagonisti vnímali nielen seba, ale aj celú skupinu

- Džura je pre nás fyzicky náročné predstavenie, no v porovnaní s jej duchovnou hĺbkou je táto náročnosť zanedbateľná

- Inscenácia pre nás nie je len obyčajným predstavením, ktorého sa „herecky“ zúčastňujeme

- Sme súčasťou predstavenia so všetkým, čo k nemu patrí, a to nielen myšlienково, ale aj „biomechanicky“ s každou modrinou, behom, pádom či krikom

- Herec sa na javisku stáva reálnou súčasťou predstavenia, podobne ako jednotlivec je súčasťou reálneho sveta

- Džura, tak ako bola prezentovaná, je pre nás pohotová, i keď sme sa s ňou nestihli úplne stotožniť a pretlmočiť publiku jej naozajstnú atmosféru, pretože sme mali málo času na jej detailné skúšanie, v dôsledku čoho sme hrali len jej fragment

- Napriek všetkému si určitá časť skupiny hercov myslí, že toto predstavenie nie je pre bežného diváka, hľadajúceho v divadle zábavu (komerčný divák), pretože má hlbší zmysel, ktorý nie je čitateľný na prvý pohľad

- „DŽURA JE REALITA“

K. Horák: Džura

Bezprostredný kontakt diváka s hercom, ktorý prebiehal v ŠD FF PU, bol dôkazom toho, že práve vzdialenosť je v divadle veľmi dôležitá. Je veľmi zaujímavé pozrieť sa aspoň na malý moment vedľa seba, na ostatných divákov a spolu s nimi zdieľať tú blízkosť, vidieť rôzne „grimasy“, ktoré napovedajú o tom, že predstavenie niekoho ohúrilo a iného zasa nie. Tesná blízkosť s hercami pôsobí akoby to ani nebolo v divadle, ale možno iba tak medzi kamarátmi, známymi.

Džura je kombináciou pohybového divadla s náročným umeleckým textom, a preto sa radí medzi náročné predstavenia. Na Džuru je potrebné nazerať viac do hĺbky, a tak medzi publikom (ktoré vníma skôr prvoplánovo) zaznievali skôr negatívne recenzie. Prispelo k tomu i to, že z hry bol predvedený iba jej fragment a to možno rušilo celkový dojem z hry.

Uznanie patrí hercom ŠD FF PU ako to zvládali najmä po fyzickej stránke.

Radka Dorková

LUKÁŠ ŠEPTÁK: FRANZ KAFKA – LIST OTCOVI

Inscenácia sa sústreďovala na akúsi spoveď (monológ) syna smerom k otcovi (ktorého predstavovala žiarovka). Išlo o rekvizitu, ktorá výstižne stvárnila túto situáciu, začo patrí pochvala režisérovi. Pochmúrna atmosféra, ticho, v ktorom znel iba hlas nešťastného syna, ktorému pod vplyvom tvrdej ruky otca upadla do ničoty celá existencia

Radka Dorková

Pocit nekonečnej viny je to, čo dokáže človeka prenasledovať celý život. Vďaka tomu v sebe dokáže potlačiť a zlikvidovať i poslednú nádej a vieru v samého seba. Tento problém riešil Franz Kafka v sebe po celý život. Jediné útočisko, ktoré znamenalo oslobodenie vlastných emócií bola cesta písania. V texte sa cítil byť slobodný, nekontrolovaný a neprenasledovaný. No napriek tomu poetika jeho textu je orientovaná na reálne existenčné utrpenie. Priestor pre vyjadrenie vlastnej identity a emócie prostredníctvom textu nebol vždy tak adresne venovaný ako je tomu v diele List otcovi. Človek, ktorý mal byť jedným

z tých najbližších sa stal tým posledným. Toto dielo je intímnu spoveďou spisovateľovho života a jeho uväznenia vo vlastnom tele.

Oceňujem metaforiku, s akou pracoval Lukaš Šepták. Princíp chudobného divadla, ktorý uplatnil aj pri riešení scénografie dokonale vystihol i duševnú vyprahnutosť stvárňovanej postavy. Blikajúca žiarovka, ktorá v tme predstavovala jediný svetlý bod reprezentovala na druhej strane absolútnu vzdialenosť, ktorá medzi postavou Franza a otca existovala a stala sa neprekonateľnou. Poloha živého herca stojaceho na scéne (Franz) a žiarovky zavesenej voľne v priestore (otec) vystihla odcudzenosť ich vzťahu a rovnako zachytila i otcovsynovský syndróm.

JŠ

Malá scéna divadla Alexandra Duchnoviča, plné hľadisko, rebřík tvaru písmena A, jeden herec, žiarovka a drevená konštrukcia tvaru písmena U. Predloha – kniha od známeho, priam ikonického spisovateľa Franza Kafku – List otcovi. Monodráma v hlavnej roli s Lukášom Šeptákom

kom viac nepotrebovala. Alebo áno? Treba uznať, že inscenácia bola zaujímavo a zároveň jednoducho vymyslená. Scéna a rekvizity boli maximálne využité a diváka občas prekvapilo, čo všetko sa dá urobiť z obyčajného rebríka, alebo aké rôzne mizanscény môžu vzniknúť kombináciou oboch rekvizít. Veľkým plusom bola aj svietiaci žiarovka nad hlavou herca, ku ktorej hovoril, pozeral a obracal sa ako ku svojmu tak „milovanému“ otcovi. Keď sa zameriame už na výkony protagonistu, uvedomíme si isté medzery, ktoré však mohli prameniť z viacerých dôvodov. Herec stvárňoval mladého muža, ktorý bol vychovávaný priam diktátorským, arogantným, necitlivým a nepríjemným otcom, ktorý využíval výchovný prístup kladenia prekážok a ponižovania vlastných detí s cieľom ich vzopäť sa a postavenia sa na vlastnej nohy. Ústredná postava predstavuje prípad, keď sa tento prístup nepodarí a chlapec znenávidí svojho otca, má z neho celý život strach a namiesto hľadania dobrého, hľadá len negatívne vlastnosti, aj keď ako sám hovoril „boli aj svetle chvíľky“. Práve tu, je podľa nás najväčšia slabina celého predstavenia. V retrospektíve vysvetľovať, argumentovať a deklamovať všetky dôvody, prečo vzťah z otcom bol a je taký zlý a aké dôsledky to všetko malo, potrebovalo herca s vyššími sugestívnymi hereckými schopnosťami. Niekoľko s kým by sa divák viac stotožnil a hlavne uveril v existenciu postavy. Ešte by sme mohli vytknúť samotnú výpoveď, ktorá pôsobila miestami pateticky a vo veľkej miere ako samolútosť niekoho, kto si hľadá dôvod výhovorky za to ako vyústil jeho život. Toto všetko by sme mohli, keby nebol autorom predlohy F. Kafka a práve fakt, neustáleho uvedomovania si tejto skutočnosti nás viedlo ku kritike jednotlivých častí, lebo uvedomovať si prítomnosť autorského génia na to aby sme hodnotili predstavenia ako kvalitné je neadekvátne a znakom neúplnosti inscenácie.

Lukáš Makky

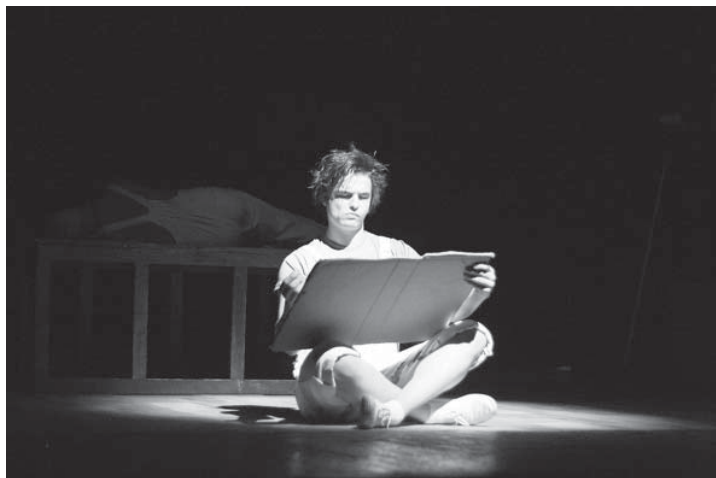
Mária Pastirčáková

Lukáš Šepták

Občianske združenie Boris, Bratislava

Freska o živote Michelangela Bounarotiho bolo predstavenie, ktoré sa pokúsilo stvárniť v hrubých kontúrach

život jedného z najvýznamnejších maliarov, sochárov, architektov a básnikov renesancie. Interpreti sa snažili príbeh aktualizovať smerom do súčasnosti, čo však spôsobilo, že hra klesla do groteskného žánru, ktorý ubral na

celkovej umeleckej hodnote predvádzanej hry. Nie vždy je možné prepojiť minulosť so súčasnosťou. O to ťažšie je aktualizovať biografiiu interpreta a obohatiť ju o „gagy“ dnešných časov. Zámer tvorcov ironizovať niektoré dejinné skutočnosti bol jasný, ale pýtam sa, či toho všetkého nebolo až príliš? Predstavenie však bezpochybné zapôsobilo, čo bolo zrejme najmä zo záverečného potlesku a „standing ovation“.

JŠ

BORIS Bratislava: Michelangelo

Hra tematicky siaha do histórie a ponúka časť zo života mladého renesančného umelca Michelangela. Nevzdával sa, tvrdo pracoval a robil všetko pre dosiahnutie svojho ideálu, a to ho urobilo slávnym. Nejedného z nás neúspechy brzdia a mnohokrát domotivujú tak, že naše ciele zomierajú. Michelangelo nám v tomto môže byť príkladom i motiváciou. Hra je presýtená humornými prvkami. Po odohraní inscenácie sa sálou preniesol neskutočný aplauz a ďalej už dodať asi nič netreba.

Radka Dorková

REFLEXIE AP: PONDELOK 23. APRÍLA

Univerzita divadla/literatúry: Beseda so súčasnými slovenskými spisovateľmi – J. Bodnárová, E. J. Groch

Prvá tohtoročná beseda Akademického Prešova sa uskutočnila v pondelok. Hlavní hostia boli spisovateľ Erik Jakub Groch a Jana Bodnárová. Besedu moderovala doc. PhDr. Marta Součková, PhD. a Mgr. et Mgr. Ján Gavura, PhD.

Hostí určite milo prekvapila účasť, ktorá presiahla do takých rozmerov, že univerzitná študovňa praskala „vo švíkoch“ a bol problém nájsť si miesto na státie, nie to ešte na sedenie. Autori dostávali otázky, ktoré súviseli s ich profesiou (každého vysokoškolského študenta, ak nie každého, tak aspoň väčšinu určite zaujíma ako vyzerá taký život autora a ako sa stať jedným z nich), preferenciami v literatúre, ale aj otázkami zo života. Publikum pozorne počúvalo, miestami sa pousmialo, zamyslelo, možno aj zvažovalo a každý jeden čakal na otázku, ktorá by jemu jedinému najviac zalichotila. V diskusii prišlo aj na otázku smerovania a podoby súčasného umenia, ktorá sa zjavila tak nečakane, že aj taký skúsený spisovateľ akým je E. J. Groch si musel nechať „timeout“, ale vynaliezavo

postupoval k odpovedi, ktorú by rado poznalo aj viacero súčasných kunsthistorikov.

Lukáš Makky

Univerzita divadla/literatúry: Marcin Świerad - T. Kantor

Pútavá prezentácia o tvorbe jedného z najvýznamnejších tvorcov, autorov, ale najmä novátorov divadelnej techniky a metodiky Tadeuszovi Kantorovi, ktorú sme

Anima Ružomberok

mali možnosť počuť a vidieť vďaka poľskému riaditeľovi kultúrneho strediska vo Wielopoli Marcinovi Świeradovi, ktorý nás poctil svojou prítomnosťou v prvé oficiálne predpoludnie AP 2012. Autenticnosť okamihov silnela jeho pútavým výkladom o autorovi, ktorý je i jeho krajanom z poľského mestečka Wielopole.

Kantor sa právom pokladá za totálneho umelca a syntetika umení. Bol maliar, režisér, básnik, scénograf, tvorca happeningov, a v neposlednom rade i herec...

Jeho najznámejšie predstavenie „Umarła klasa“ (Mŕtva trieda), ktoré vzniklo v slávnom divadle Cricot 2, bolo vyhlásené za najlepšie predstavenie 20. storočia. Kantorove predstavenia akoby boli oživením starých fotografií v rodinnom albume. Vyvolávali z pamäte zabudnuté miesta, ľudí. Miešali veselé s bolestným, absurdné s ľudským. Boli to len jeho vlastné spomienky, ktoré nechal ožiť v podnetných divadelných obrazoch, a napriek tomu dokázali osloviť ľudí na celom svete.

JŠ

Anima Ružomberok: „...a príde aj rytmus?“

Napriek mnohým očakávaniam Rytmus nedošiel. Predstavenie bolo zvládnuté na priemernej úrovni, pretože na mnohých miestach im rytmus ušiel. Scéna bola jednoduchá. Stredobod tvoril metronóm, prostredníctvom neho si každý z hercov vytváral vlastný

rytmus života, od soulových rytmov Beyoncé až po vojenské pochodovanie. Pohybová zložka interpretov takisto „pokuľhávala“ za diváckym očakávaním. Ideu celého predstavenia tvorcovia uchopili pomerne výstižne, veď ako sa vraví: „v jednoduchosti je krása.“ V závere nepochopiteľný monológ o skalách, ktorý ma zmiatol a ubral na výslednom umeleckom dojme z predstavenia.

Adam Mikuš

Anima Ružomberok

Priestor Malej scény Divadla Alexandra Duchnoviča patrilo v pondelok popoludní i Divadlu poézie Anima z Ružomberka, ktoré sa pomerne skromnému počtu divákov predstavilo svojou poetickou montážou s názvom „...a príde aj rytmus?!“. Fragment autorskej inscenácie klasickej otvorenej formy rozhodne nemožno považovať za prvoplánový. Otázkou však ostáva, či ho z interpretačného hľadiska môžeme označiť aj za dostatočne zrozumiteľný, a to najmä vzhľadom na jeho naliehavosť k stvárnenej téme „bizarnosti reality dneška, deštruujúcej jednotlivca na mozaiku jednotlivých podôb nesvojprávneho ja“, ktorú sa súbor pod vedením Sidónie Semanovej rozhodol uchopiť na výrazne malej ploche javiskového stvárnenia...

Lukáš Kopas

P.A.D.A.K PGF PU, PREŠOV

Spracovanie legendy o Urašimovi Tarovi bolo pre mňa očakávaním. Zvedavosť, ktorú som zažívala pred predstavením počas samotnej realizácie upadala. Náročnejšia téma sklzála do roviny komiky, čo som odpozorovala aj z reakcií iných divákov. Kombinácia metódy tieňového divadla (neživého herca) v kombinácii s herečkou, ktorá stála v tradičnom kimone ako naračný článok vedúci príbeh smerom vpred, podporila kvalitu výrazovej interpretácie hry. Výkon, v porovnaní s hercom, ktorý stvárnil postavu Urašima, na mňa zapôsobil nedôveryhodne. Avšak napriek všetkému oceňujem kreativitu a umelecký zámer študentského divadla P.A.D.A.K, najmä z hľadiska podnetného výberu témy.

JŠ

PREDSTAVENIE DÝCHAJÚCE JAPONSKOU KULTÚROU

Druhý deň Akademického Prešova sa predviedol rôznorodými projekciami, ale predstavenie, ktoré najviac zažiarilo bolo z produkcie divadelného súboru P. A. D. A. K. P.A.D.A.K

pri Pedagogickej fakulte PU v Prešove s predstavením Joe Hloucha: Urašima Taro. Divadelné predstavenie na motívy japonskej legendy prinieslo závan osviežujúcej inšpirácie. Dej inscenácie bol jednoduchý a priamočiari s typickým poučením na konci. Mladý rybársky chlapec menom Urašima Taro, ktorý žíví rodinu rybolovom a patrí medzi najodvážnejších rybárov v osade, dokonca počas búrky sa nebojí vyplávať na more, raz chytí korytnačku, ktorú na jej úpenlivé prosenie nakoniec prepustí. O niekoľko dní, týždňov, mesiacov neskôr sa strhne veľká búrka, pri ktorej hrozí, že Urašima sa potopí saj s člnom, ale korytnačka v skutočnosti podmorská princezná ako neskôr Urašima zisťuje mu zachráni život a privádza ho do podmorského kráľovstva, kde strávi sedem dní – v skutočnosti sedemsto rokov. Po tom ako sa mu zacnie za domovom, ho princezná prepustí a dá mu truhlicu ku ktorej sa má prihovoriť, ak by ju chcel opäť vidieť, ale za žiadnych okolností ju nesmie otvárať. Pochopiteľne ako každému, kto tieto riadky číta napovie logika, Urašima ju otvorí a roky jeho života naňho doľahnú a premenia ho v prach. Predstavenie predviedlo kvalitnú tieňohru, ktorá nás sprevádzala dejom celého príbehu a v spojitosti s hudbou s originál japonskými textami navodzovala atmosféru podmorského sveta a plavenia sa na hladine. K tejto inscenácii netreba veľa dodávať. Ak hľadal divák zábavu a rýchlu kadenciu vtipných hlášok z drsného prostredia, nedostal ich. Zato ak niekto očakával vizuálnu krásu, dokonale pretkanú s hudbou krajiny vychádzajúceho slnka a doplnenú o dávnu múdrosť, dočkal sa.

Lukáš Makky

NEVYRIEŠENÉ ZÁHADY AP

Organizátori AP majú stále viac a viac problémom s umiestňovaním programov v profesionálnych divadelných súboroch Prešova. Najspolahlivejším partnerom sa zdá byť DAD Prešov, no aj tak dva večerné termíny (pondelok 23. apríla, streda 25. apríla) na veľkej scéne nie sú k dispozícii pre náš festival. To je veľký handikep, pretože P.A.D.Á.K musel uviesť svoje predstavenie na malej scéne (no vysporiadal sa s danými podmienkami statočne), v stredu zasa DAD hrá Princove halušky... pre publikum nie nášho festivalu.

DJZ Prešov má problémy so synchronným zvládnutím dvoch scén, z ktorých jednu by sme mohli používať my. Preto sa pokúšame časť programu lokalizovať do exteriérového priestoru (štvrtok 26. apríla vystúpi KTO z Krakova o 20. 45 hod. pred novou budovou DJZ pri Dukle, ostravské Bíle divadlo zasa pred Katedrálou sv. Mikuláša v piatok o 18. 30 hod.), zároveň niektoré produkcie uvedieme v ŠD FF PU (suterén starého VŠ internátu). Napriek spomínaným handikepom sa však usilujeme o úspešný priebeh AP 2012.

Z OSOBNÉHO DENNÍKA: P.A.D.A.K

Je dobré, keď sa na AP objavia nové divadelné druhy či žánre. K takémuto typu divadla sa prihlásil P.A.D.A.K tieňovým divadlom v rozprávke Urašima Taro. Pred mnohými desaťročiami bolo ázijské tieňové divadlo v európskej divadelnej kultúre zázrakom, veľkým prínosom. Na pozadí súčasnej audio-vizuálnej kultúry ho už môžeme vnímať ako exota, ak nerobí reinterpretáciu jeho poetiky, povedzme smerom k paródii či persifláži. Škoda, že v tejto produkcii prevládala ilustratívny princíp, rozprávačka v drahom japonskom kostýme s vejárom bola príslubom (no ťažko povedať či bola gejšou alebo paňou zo susedstva), naznačila dej, ktorý sa predvádzal tieňohrou na plátne. Vizualita predvedeného dielka signalizovala nasadenie celého kolektívu, škoda, že Tomáš Pavlič nepracoval výraznejšie s dikciou svojho prejavu, tiež finálne otvorenie „pandorinej skrinky“ mohlo byť údernejšou metaforou predvedenej miniatúry. Malá sála DAD však umožnila bezprostrednú komunikáciu a divácky aplauz. P.S.: Otázkou tiež ostáva pre koho bola táto produkcia vytvorená, rešpektíve, ktorú cieľovú skupinu mala zasiahnuť, detského, či dospelého diváka?

DIVADELNÉ ŠTÚDIO NA HLAVNEJ PRI PKO: VTÁČATKO

Problém obchodovania s ľuďmi, ako sa to v dnešnej dobe slangovo používa „s bielym mäsom“ sa stal námetom na spracovanie hry, ktorá však na mňa pôsobila ako reportážno-dokumentárna s prvkami muzikálu. Pýtam sa teda, či miešanie toľkých žánrových foriem nie je zbytočným presýteným hrou, ktorej výpovedná hodnota neprinesla nič nové, rekapitulovala fakty, ktoré sú nám známe, i keď do istej miery tabuizované. Napriek tomu je to celoglobálny problém a keď budeme predstavenie vnímať ako hru s didaktickým zámerom, tak ju možno prijať. Hra na mňa však umelecky nezapôsobila.

JŠ

DIVADELNÉ ŠTÚDIO NA HLAVNEJ

Hudobné divadlo s aktuálnou témou, silné emócie, mladý kolektív. Príbeh doslova chytal za srdce, zároveň bol aj poučným, jeho baladickosť bola vhodne použitá. Vynikajúci nápad vykresliť túto situáciu práve takto, spôsobila iný pohľad na vec, otvorila oči.

Radka Dorková

ŠMIHULA: VTÁČATKO

Inscenácia nám ponúka príbeh založený na skutočných udalostiach. Hra o mladom dievčati, ktoré sa stalo obeťou organizovaného zločinu. Simona, hlavná protagonistka bola sexuálne zneužívaná. Vrcholom ľadovca jej osobného nešťastia bola hanba, ktorú musela prežívať. Tehotenstvo a následný pôrod dieťaťa determinovali jej ďalší osud. Tri mesiace po pôrode zomrela v nemocnici na následky zápalu pľúc. Katka, sestra Simony hrá v inscenácii svoju sestru a vo svojom vnútri vedie menšiu - väčšiu vojnu ako sa vyrovnáť s celou situáciou. V diele sa stretne s predsudkami ľudí, ktorý namiesto toho, aby pomohli bezvládnej mladej dievčine sa prizerajú a bezohľadne prejdú ďalej. Celé dielo hodnotím ako dobre spracovaný príbeh s menšími nedostatkami, ako napríklad neustriehnutie si mikrofónov v zákulisí. Oceňujem myšlienku papierových lietadiel s príznačným názvom : „POMOC!“

Mária Pastirčáková

Obchodovanie s ľuďmi, únosy mladých, často nedospelých žien za účelom prostitúcie a ich následná smrť. To sú témy, o ktorých hovorí dojímavý príbeh Vtáčatko. Ako

V. Šmihula: Vtáčatko

však pretvoriť a umelecky stvárniť príbeh 16-ročnej Simony tak, aby neplnil len didaktickú funkciu? Dá sa to vôbec? Spracovanie Vlada Šmihulu nenaplnilo očakávanie umeleckej hodnoty. Patetickosť a sentiment tvrdo útočili na našu šedú kôru mozgovú. V mnohých prípadoch si slzy divákov doslova vynucovali. Tam, kde by stačil jemný náznak a diváci by si možno viac odniesli z nedopovedaného, využila sa každá príležitosť zasiahnuť citovú stránku diváka takým spôsobom, aby sa človek cítil ako ignorant a hodnota celej hry sa znížila na obyčajné emocionálne vydieranie.

Osobne nepochybujem o akútnosti a závažnosti tohto spoločenského problému. Nikdy by som si nedovolila zľahčovať tému „obchodovania s bielym mäsom“, potreba informovať naivných ľudí o hroziacom nebezpečenstve je nepopierateľná. Vtáčatko zanietene apeluje na ostrážitosť potenciálnych obetí. Hovorí o príčinách, ktoré vedú k únosom – zlá finančná situácia, pocity nedocenenia alebo honba za dobrodružstvom hovorí tiež o následkoch nielen z pohľadu samotných oklamaných, ale aj z pohľadu príbuzných týchto obetí. To, o čom pochybujem, je umelecká hodnota tohto textu a jeho spracovanie.

Spočiatku rozpačité výkony piatich herečiek sa v priebehu deja zlepšovali, pohyb na scéne bol stále prirodzenejší a hlasový prejav presvedčivejší. V rámci poetiky hry sa mi však zdala postava reholnej sestry neprimeraná. Pôsobila ako „premúdrelá matróna“, jej prejav nemal s herectvom veľa spoločného, bol len moralizujúcim hlasom, ktorý nemá v umeleckom diele miesto.

Počas celej hry som sa nemohla zbaviť pocitu, že sa nachádzam na výchovnom predstavení pre žiakov, ktorých ešte viac zasiahnu emotívne ladené scény než umelecká výpoveď, vyžadujúca si aktivitu diváka. Nepopieram istú dôležitosť tejto divadelnej hry, no takýto typ výpovede neočakávam na festivale UMELECKEJ TVORIVOSTI.

Simona Starinská

V rámci popoludňajšieho programu úvodného dňa 46. ročníka Akademického Prešova mali diváci možnosť zhliaďnúť v PKO Čierny orol inscenáciu Vtáčatko, ktorú v réžii Vlada Šmihulu pripravilo Divadelné štúdio na hlavnej v spolupráci s občianskym združením Magis. Už spomínaný fakt do istej miery predznamenal, že sa predstavenie nevyhne reflexii závažnejšieho spoločenského problému. Ako sa na začiatku predstavenia aj ukázalo, subjektívne domnienky hŕstky divákov v hľadisku boli rozhodne opodstatnené. Avšak práve túto snahu súboru, teda pokus o spracovanie natoľko aktuálnej a páčivej témy, akou je problém obchodovania s ľuďmi, musíme v prípade autorského zámeru tvorcov rozhodne oceniť. Za najviac problematické považujeme samotný spôsob výkladu fabuly inscenácie. Ako výrazne redundantný sa nám javil najmä úvodný výstup sestry Maristelly. Tá v úlohe hlavnej rozprávačky priblížila celú pretextovú históriu príbehu, ktorý následne rekonštruovali a opätovne opisovali protagonistky hry formou „divadelnej skúšky na scéne“. Aj napriek pomerne dynamickému deju celé predstavenie nadobudlo výrazne statický charakter, z ktorého ho nedokázal „vytrhnúť“ ani jeden z mála pokusov súboru o interakciu s divákmi formou rozhadzovania papierových lietadielok do hľadiska. A napokon, veľká miera priamočiarosti, nedostatku priestoru pre diváka, ako aj jeho nadmerného poučovania mali paradoxne za následok celkovú stratu výpovednej hodnoty inscenácie.

Lukáš Kopas

KEĎ MÁTE CHUŤ VIDIEŤ LIETAŤ PERIE

Áno – ľudia sa unášajú a obchoduje sa s nimi. Je to žiaľ krutá realita, ale tak isto ako keď nám v detstve hovorili nedotýkaj sa tej platne, lebo sa popáliš, tak ani v tomto

————[apečkoviny]

prípade nemalo neustále opakovanie danej skutočnosti pozitívny efekt. V pondelok sme mohli byť svedkami inscenácie Vtáčatko, ktorá sa prezentovala v PKO. Cítil som sa ako žiak na základnej škole, ktorého zaujíma všetko a bol nútený prísť na didaktické predstavenie, nejakého výchovného zboru, ktorý musí sledovať čo sa deje na scéne, s tým rozdielom, že už nie som malý a tieto veci sú mi jasné. Nebudem menovať všetky slabiny predstavenia, lebo napokon najväčšou chybou je jeho cielená, až vtieravá snaha o výchovu a o varovanie. Explicitnosť v tejto miere som asi v živote nevidel a v tomto prípade bola povýšená priam na základný kameň výstavby inscenácie. Nie zdvojené ale minimálne „zdesatorené“ výpovede,

nízky herecký výkon, divák nevedel kde sa ocitol, lebo bol konfrontovaný z viacerými druhmi a tipmi divadla. Epicke divadlo, v spojitosti so snahou o realistické vyjadrenie a prvkami muzikálu. Na konci po smrti hlavnej postavy Simony, chýbal už len anjel, ktorý by sa zjavil. Ako mŕtva prišla vysvetliť, čo v živote chcela a čo dostala, akoby sme to už dávno nepochopili z príbehu. Na záver bolo nutné ešte všetko raz slovne zrekapitulovať, aby každému bolo jasné, že svet je nebezpečne miesto pre život. Bolo to predstavenie takého typu, kde nie ani obsah, ale možno myšlienka prevyšovala nad formou, ale práve ťažkopádna forma ju zadupala do prachu hneď na začiatku.

Lukáš Maký

REFLEXIE AP: UTOROK 24. APRÍLA

Univerzita divadla/literatúry:

Prednáška Postmoderna v divadle očami

prof. PhDr. Viliama Marčoka

O postmoderne...

V utorok sa v budove FF PU uskutočnila jedna zo seminárov v sekcii Univerzita literatúry/divadla s profesorom Vladimírom Marčokom, ktorý priniesol ďalší kontext k chápaniu problematiky postmoderného divadla vo vzťahu k filozofickým a umeleckým východiskám. Postmoderna je charakteristická svojou živosťou → tzn. nemôžeme ju zviazať do kostrbatých definícií. Profesor Marčok poukázal na zaujímavý jav, z ktorého postmoderna vzišla a tým je pocit dostatku až prepychu. Môžeme si predstaviť človeka stojaceho uprostred hypermarketu, pred preplneným regálom. To čo si tento subjekt vyberie, nemusí zodpovedať jeho vlastným potrebám. Vyberie si to, čo mu odporúčali priatelia, to čo uvidel v reklame, to

čím ho krmili od detstva rodičia. A tak tam stojí človek, ktorý koná, ale nie podľa seba, človek ktorý samého seba nepozná. Prednáška V. Marčoka bola veľmi zaujímavá a poskytovala širšie súvislosti do ktorých si mohol ktorýkoľvek poslucháč zapasovať druh umenia, ktoré mu je najbližšie a tak si rozšíriť obzor a ujasniť si vedomosti o tak zložitom a pluralitnom umení a období ako je postmoderna.

(A.M.)

SkRAT: Delúzia

V zajatí nepokojnej mysle ako znie pokračovanie titulu novej hry kultového alternatívneho slovenského divadla SkRAT. Žijeme vo svete klamu a sebaklamu a práve na tento fakt sa nás snažil herecký súbor svojráznej poetiky upozorniť. Prematerializovanou scénou, ktorá dokonale vyjadřila na jednej strane konzumnosť spoločnosti a na druhej sa stala metaforou toho, v akej presýtenosti žijeme. V dobe postmodernity si začíname uvedomovať, že čím viac matérie okolo seba sústredíme, tým viac sme nespokojný. Reálne, absurdné, smutnosmiešne, no najmä pravdivé príbehy nás ľudí. Treba vyzdvihnúť a oceňiť predvedený text, ide o kolektívnu tvorbu, ktorou nám ponúkli sled fragmentárnych príbehov, existenčnú mozaiku, v ktorej sme možno našli i vlastné príbehy.

JŠ

DVE (PO)DARENÉ PREDSTAVENIA

Malá scéna Divadla Alexandra Duchnoviča sa počas prvých dvoch dní programu 46. ročníka Akademického Prešova stala dejiskom mimoriadne kvalitnej hereckej akcie

a inscenačného prístupu. Máme na mysli predstavenie Divadla P.A.D.Á.K, ktoré ako zlatý klinec ukončilo pondelkový program festivalu svojím spracovaním japonskej legendy o Urašimovi Tarovi z pohľadu Joeho Hlouchu a utorkové vystúpenie Romana Martinského, ktorý svojou netradičnou úpravou tragédie Hamlet postavil na nohy absolútne preplnený priestor spomínanej malej scény DAD.

K pondelkovému predstaveniu Divadla P.A.D.Á.K hádam len toľko: dôraz kladený na paralingvistiku a extralingvistiku, tieňohra ako ústredný prvok scénografického

riešenia inscenácie, absolútny súlad hudby s vizuálnymi obrazmi imaginárnych svetov, priestor scény, kostýmy a líčenie orientované na mimézu, to všetko a ešte omnoho viac nepochybne prispelo k dokonalému divadelnému zážitku.

K utorkovému vystúpeniu Romana Martinského vari len to: skvelý humor, improvizácia, interakcia s publikom, zapojenie svojskej formy bábkového divadla, kreativita pri práci so scénickým predmetom, neskutočná atmosféra...

Lukáš Kopas

Divadlo SkRAT

AKADÉMIA UMENÍ BANSKÁ BYSTRICA: HAMLET

Roman Martinský

ROMAN MARTINSKÝ: „TO BE OR NOT TO BE“ ALEBO HAMLET PO NOVOM

Jedna zo známych tragédií Williama Shakespeara dostala na 46. ročníku festivalu AP nový rozmer v podaní interpreta Romana Martinského z Akadémie umení v Banskej Bystrici, ktorý sa na ňom predstavil s monodrárou Hamlet.

Interpretácia klasickej renesančnej tragédie, na ktorú sme u Shakespeara zvyknutí, zamenila svoj tragický kolorit na moderný „šat“, do ktorého bola monodráma odetá.

Dej príbehu sa zakladal na ľahkej slovnej a vhodnej situačnej komike, ktorá svojím moderným charakterom zaručovala protagonistovi divácky úspech od začiatku predstavenia. Protagonista netradičným použitím domového inventára (stolička, stôl) s ešte netradičnejším použitím jedla (umelé párky) „vyrôzprával“ hamletovskú tragédiu v modernom štýle, zakladajúcom sa na intenzívnom aktualizovaní všetkých jeho častí (zapojenie divákov do priebehu hry spieváním).

Záverečný potlesk a standing ovation dáva kladnú odpoveď na otázku, či je aktualizácia klasiky dobrým ťahom.

Toto predstavenie splnilo svoj účel diváci sa na ňom intenzívne bavili.

Alena Špesová

HAMLET: ROMAN MARTINSKÝ (AKADÉMIA UMENÍ BANSKÁ BYSTRICA)

Kto ste 24. apríla 2012 o 19: 00 hod. navštívili malú scénu Divadla Alexandra Duchnoviča, boli ste svedkami vyrovnaného, miestami až bravúrneho hereckého výkonu Romana Martinského. Herec ponúkol „miniexkurz“ do Shakespeareovej tragédie Hamlet vo svojskom podaní. Príznačnejším by bolo povedať, že od začiatku do konca som sa chytala za brucho a záchvaty smiechu nielen u mňa, ale v celom hľadisku sú najzreteľnejším dôkazom komiky, ktorá sa niesla celým predstavením. Gestá, pohyby a mimika protagonistu umocňovali komickosť, ktorej sekundovali párky v rukách hrdinu predstavujúceho Oféliu. Lútuje, že ste sa na inscenácii nezúčastnili..?

Mária Pastirčáková

Tak takto stvárneného Hamleta ešte nikto nikdy nevidel. Bolo to nové, svieže, vtipné, s minimálnym použitím rekvizít, bolo to vynikajúce. V malej sále DAD-u sa celý čas ozýval hlasný smiech, publikum bolo nadšené. Herec komunikoval, prihováral sa divákovi a zároveň hral a hral tak perfektne, že v pamäti nejedného recipienta ostane ešte dlho. Veľká vďaka za neopakovateľný zážitok.

Radka Dorková

CRISTINA MALDOADO: WHAT SHE DOES?

Experimentálne divadlo, v ktorom sme mali možnosť vidieť prepojenie vizuálneho umenia (filmu) s experimentom (vlastným zásahom do deja). Zaujímavé a originálne. Divadlo sa stáva miestom syntézy umení. Je otvorené novým výrazovým, ale najmä žánrovým formám. Mexičanka Cristina Maldonado bezpochyby predviedla jednu z nich, avšak zrejme publikum ešte nie je umelecky pripravené prijať experimenty takéhoto typu. Príliš expresívne. What she does???

To, že Akademický Prešov prináša popri študentských divadlách zo Slovenska aj umelcov z iných krajín je už pravidlom. Postupom času sa počas AP presvedčujeme, že zatiaľ čo slovenskí amatéri alebo profesionáli stále stavajú na princípom činoherného divadla, umelci spoza hraníc majú omnoho bližšie k rôznym formám experimentu: audiovizuálneho, pohybového. Táto nová vlna neohraničuje herca, len na interpretácia naučeného textu, ale všemožne využíva jeho pohybové aj hlasové predpoklady. V tomto type divadla sa stáva hlavným tvorivým prístupom improvizácia – žiaden nalinkovaný scenár, ale aktuálne pretavenie pocitov do práce s rekvizitami, vlastným telom ako tvárnym materiálom.

K takému typu predstavení sa priradila aj performance Mexičanky, ktorá je ovplyvnená vizuálnym a konceptuálnym umením, Cristiny Maldonado s názvom What she does. Príznačnejší názov k predstaveniu by rozčarovani

diváci pravdepodobne už ani nevymysleli. Performance sa začala objasnením toho jediného kontextu, ktorému divák vedel porozumieť, a teda krátkym prerozprávaním amerického thrilleru z roku 1962. Ten bol východiskom celého experimentu. Maldonado ho vizuálne dopĺňala pomocou rôznych predmetov a materiálov, napr. písanie komentárov k filmu červenou farbou, strihanie nožnicami, nastavovanie zrkadla, ktoré znásobovalo premietaný obraz, fotenie niektorých pasáží filmu digitálnym fotoaparátom, prípadne premietanie videa z fotoaparátu priamo do filmu, presýpanie múky a sadenie kvetov do hliny. Film bol prerušovaný hlasovými prejavmi herečky a tanečnými vsuvkami. Viacero divákov tento experiment opustilo počas jeho priebehu. Pravdepodobne budeme musieť na prijatie takého druhu experimentu ešte viacerí dorásť.

VŠMU: ROGER VITRAC – VIKTOR ALEBO VLÁDA DETÍ TRAGIKOMICKÝ ROZVRAT RODINY

Každý ročník Akademického Prešova prináša profesionálne divadelné zoskupenia, ktoré si doslovne pritiahnu publikum. Jedného takého predstavenia sme boli svedkami v utorok, s miernym meškaním po ôsmej. Herci z VŠMU prišli s inscenáciou drámy Rogera Vitrac s názvom Viktor alebo vláda detí. Znepokojujúce, vizuálne pestré, hereckými výkonmi kvalitné predstavenie, ktoré vypovedalo o skazenosti spoločnosti a o deťoch, ktoré čoraz viac a viac „skáču po hlave“ svojim rodičom ale na druhej strane si už v detskom veku uvedomujú ako spoločnosť dospelých a tých „poučenejších“ funguje. Charakterovo rôznorodé postavy so svojimi vlastnými traumami a hriechmi, ale aj chůtkami, už od detského veku vytvárali pestrú mozaiku, kde si divák mohol nájsť to svoje, čo ho najviac oslovilo. Hodnotiac podľa reakcie publika predsta-

venie zožalo veľký úspech. Vidieť malé deti (hercov hrajúcich 9 a 6 ročné deti) ako nevinne ale zároveň s istým tušením hovoria o mileneckom vzťahu ich rodičov pôsobilo miestami komicky, ale čoraz častejšie z neho mrazilo v zátylku. Jediná postava, ktorá bola oslobodená od svojej skazenosti bol Antoán (Antoine), ktorý bol blázon, ale práve v svojich záchvatoch blúznenia, hovoril spoločne s mladým Viktorom a Ester najkrutejšie pravdy života a zradcovstva sveta a postáv ako ľudských stvorení. Človek dostal akýsi znepokojivý pocit, že predsa len bude niečo pravdy na tom, že len deti a blázni hovoria pravdu. Divadelné predstavenie svojou hyperbolizáciou naznačilo znepokojivé smerovanie súčasného stavu rodiny a čo sa môže stať, keď sa manželia odcudzujú a dieťa nedaj bože začne rozprávať pravdu, ktorú nikto nechce počuť.

Z OSOBNÉHO DENNÍKA

Krátka reflexia

Dosť dávno na AP nesedelo počas divadla vo Veľkej sále DAD Prešov publikum aj na schodoch. Na predstavení VŠMU praskala sála vo švíkoch. Hurá! AP má opäť svojho diváka! Podobné čosi sa odohralo už počas vystúpenia SkRAT-u v Skále a neskôr i na Malej sále počas monodrámy Romana Martinského. Veríme, že divácky prílev bude pokračovať aj v priebehu ďalších dní!

DEJA MY

Ešte jedna reflexia

Niektoré súbory pracujú metódou „inscenácia pre festival.“ Niekedy sa to nazýva festivalové „predstavenie.“ Väčšinou tieto produkcie už nebývajú ďalej hrávané a uvedením na festivale vlastne zanikajú. Škoda... Študentské divadlo FF PU v Prešove v nasledujúcom týždni uvedie viaceré svoje dielne v repríze, čím chce svojím spôsobom ukončiť letný semester i svoju sezónu.

ZRIAĐOVATELIA AP 2012: Rektorát Prešovskej univerzity, Inštitút estetiky, vied o umení a kulturológie Filozofickej fakulty PU, Ministerstvo školstva SR, Ministerstvo kultúry SR. **ORGANIZAČNÝ ŠTÁB AP 2012:** prof. PhDr. Karol Horák, CSc., Mgr. Eva Kušnírová, PhDr. Miron Pukan, PhD., Diana Laciaková, Jozefína Štefanská, Lukáš Makky, Tomáš Timko. **Adresa štábu:** VŠA, V. poschodie, č. dv. 493, 488. **Kontakt:** 051/75 708 03 **E-mail:** kusnirov@unipo.sk. **APEČKOVINY, PRÍLEŽITOSTNÉ VYDANIE K AP 2012 Redakcia:** PhDr. Miron Pukan, PhD., Jozefína Štefanská. **Grafická úprava:** Peter Medviď. **Autor plagátu AP 20112:** Tomáš Timko, ktorý je aj administrátor webovej stránky o AP www.ff.unipo.sk/ap.